

ACSAI ROLAND

Strucc-farm; naspolyafa

A.-nak

*Ez hát a kert. A tiéd. Hiába adtátok el,
Most minden léptünkkel, amit itt,
A fövényen teszünk, újra a nevedre
Írjuk. Nagy, kíváncsi szemekbe
Záródunk: e struccokéba. Szemhéjaik
Opálja ránk borul. Mindegyik figyel.*

*Strucc-nyakak süllyednek-emelkednek,
Mint egy tengeralattjáró periszkópja.
Eszedbe jut egy régi technikaóra,
Amire periszkópot készítették
Veled. A szekrény mélyén azóta
Két vak tükre a sötétet sokszorozza.*

*„Itt állt a naspolyafa, amit az eke kiszántott” –
Mutatod. Szőlő-kacsok kétségbeesett
Kapaszkodása egy tűnt nyárba hív meg,
Amikor apád a cseresznyefáról rád esett.
Még nem voltak itt az élő kalapdíszek,
A struccok, melyeknek rúgása halálos.*

*A kert új birtokosa vajon mit fog
Mindebből észrevenni? Neki ez csak: birtok,
Szőlővel, kis házzal és egy strucc-farmmal
A szomszédban. Őrzöd, mint egy titkot,
Hogy naspolyátok megérik az első faggyal
Emlékeidben. Aztán fogod a kerékpárod,*

És a kertkaput, mögöttünk, bezárod.

Hibiszkusz-arc

*Rizómák őrzik a gyerekkort –
A föld öklömnyi sportszívei.
Szinte hallani dobbanásuk.
Csak ők tudnak emlékeink
Humuszáról, e dús televényről.*

*Más virul itt fent, a fényben,
Hol öles léptekkel járunk.
A kert csupa szirombeszéd;
Liliom-önkívület; évek évelése.
Előttem egy hibiszkusz-arc:*

*A tiéd. Szemem elidőzik rajta.
Semmivé lesz sok sötét kudarc,
Míg pattog a nyár csónaklakkja.
Körben boldogság-töredékek:
Fa-, bokor-, s virágalakban... –*

Fölöttünk nagy felhők úsznak, lassan.